

Tak nám zabili jaro

Tak nám zabili jaro. Nebo možná Ferdinanda. Kdo ví, co by v dnešních dnech řekla Švejkovi posluhovačka paní Müllerová.

Nicméně když jsem se 21. března po ránu mrkl skrz dvojsklo fortelného dřevěného špaletového okna a vzduchem poletovaly velké sněhové vločky sestřelované prudkými dešťovými kapkami, bylo pár předchozích úžasných jarních dnů úplně fuč. Jako když louskne prstem.

Ještě včera jsem si rejdl jen tak v krátkém rukávu po zahradě, kochal se vytahujícím se česnekem, počítal pupeny hrušní a bušil sekerou do borových špalků, až z nich třísky létaly. No, byla to spíš taková pěkná polena než třísky, aby nás a naše kachlová kamna nějaké to nejarní poblouznění příliš nepřekvapilo.

Jo jo, všichni jsme si to jaro představovali jinak. Jako že nám bude pokračovat, že si ho budeme bez přestávky užívat a neustále bude lépe a lépe a že to nikdy neskončí. A teď je všechno jinak. Výhled na další dny je teplotně v záporných číslech, máme obavy o to, co mrazy učiní s pučící přírodou. Ale což, ono nějak bylo, nějak bude ... a vše nakonec dopadne dobře. Jako třeba loni...

Jsem až poblázněný rybář. A loňské jaro se tak trochu na houpačce také pohybovalo, tu chyběla voda, tu mráz popálil vše, tu se všechno stěhovalo do málem až tropických teplot. A právě v té době jsem seděl na břehu mé zamilované řeky Oslavy (vlastně miluju všechny řeky) někde pod Radostínem. V podvečer jsem měl nalíčeno na nějakého toho kapra, ale zatím se mi naháček věšela jenom taková prťavá rybí havěť.

Začalo se smrákat a už jsem tak nějak s tou zlatavou rybkou loučil, když to přišlo. Nejsem klasický vyznač kaprolovu a líbání těchto oploutvených živočichů. Ryby jím. Takže jsem toho kapry z vody prostě dostat chtěl, jenže ouha. Při záseku se vlasec zamotal do větví skloněných nad řekou a po nějaké té minutě byl stav jasný. Kapr visí na háčku, háček drží na vlasci, vlasec drží ve větvích a já bezmocně držím prut.

Co dělat bylo jasné. Ač voda v řece ještě zdaleka nedosáhla letních teplot, shodil jsem ze sebe vše vyjma trenek a klobouku a vlezl do ní. Avšak opět ouha! Vody asi půl metru a bahna asi třičtvrtě. Existuje nějaká ryba, co se jmenuje bahník etiopský, a tak jsem si připadal. Bahník radostínský. Probahnil jsem se ty tři metry k větvím a vlasec vysvobodil, a jsem zpět na břehu. Pln bahna za trenkami konečně rybu vylovuji!

Nalezenou větví ji umrtvuji a teď začne moje očista. A v jednom okamžiku, takové té vteřině, kterou určitě všichni znáte, se rozhlédnu kolem sebe. Mé nahé tělo kryté pouze kloboukem na břehu řeky a na nepříliš vzdálené louce jakýsi zamilovaný pár, jenž na mě nepokrytě kouká a já jasně vidím jejich úsměvy. Navíc, když u té řeky jste, tak se o tom brzy dozví i komáři a nejrůznější podobné druhy, které se už jaly bodat do mého obnaženého já. Křepčím jako tarantule, oni se smějí ... no tak se směju taky, vždyť se vlastně nic ukrutného nestalo.

Tak to bylo moje jaro loňského roku. Těch prvních pár hodin toho letošního je zatím úplně jiných. To, na co jsme spoléhali se trochu hroutí a musíme si na to pálení mrazu zvyknout víc, než jsme si mysleli. Ale povím vám, mrknul jsem teď na nějakou dlouhodobou předpověď a bylo tam jasně zřetelné, že lepší doba přijde! Tak super!

No a pokud by vám to čekání připadalo dlouhé, zkusím každý den či obden poškádlit nějakou tu múzu a uveřejnit zde pár řádků, třeba někomu vyloudí úsměv, alespoň na chvíličku. Zjistil jsem totiž, že múzy jsou lechtivé a pokud je poškádlíte na tom správném místě, řehtají se jak pomínuté, slečinky jedny...

Luděk Lopour